

Kapitel 20

Statsministern läppjade på morgonteet och beskådade Riddarholmsfjärden och Stockholms stadshus från översta våningen i Rosenbad. Nedanför flöt trafiken i maklig takt över broarna och förbi Riddarhuset. I fonden skymtade Västerbron med sina väldiga stålbågar. Alla var lyckligt ovetande. Nästan alla.

"The shit hit the fan", mumlade hon för sig själv medan hon med glödgad blick följde ett passagerarplan på väg in för landning.

Hon som alltid hade full kontroll på känslorna kunde knappt bärga sig. FRA-chefen var död. *Mördad*. Även om många pusselbitar ännu saknades visste man åtminstone en sak: att *double-o-seven* nu var betydligt hårdare inringad. Nog så viktigt.

Kretsen av möjliga kollaboratörer hade från början uppgått till några hundra, med tiden hade de flesta kunnat uteslutas. Så sent som igår fanns på sin höjd ett femtiotal kandidater kvar på listan. Med tanke på FRA-chefens extrema försiktighet, hemlighetsmakeri och inte minst det som nu hänt, hade man hittat spindeln i nätet.

Att den personen tillhörde de allra högst uppsatta i näringslivet var med hänsyn till omständigheterna givet, de som nu återstod var betydligt färre. Vem av dessa som en gång i tiden jobbat med säkerhetschefen där nere på kalkstenshawaii skulle snart stå klart.

Långsamt bläddrade hon i den psykologiska utvärdering som en gång gjorts över den gäckande superspionen. Hon var visserligen långt ifrån någon expert på området

men befarade brister i algoritmernas indata, anade att denne personifierade anomali var alltför udda för att låta sig fångas av ett simpelt datorprogram. Hon hade hela tiden vetat vem hon skulle satsat på om det varit möjligt, och han var en av dem som fortfarande var kvar i matchen.

Hon läste papperskopiorna grundligt och jämförde med sina egna erfarenheter och minnesbilder av de gånger de mötts. Nagelfor brottstycken ur den digra dokumentationen där man utgått från att det var en *man*, vilket hon upplevde som ett rimligt och förmodligen korrekt antagande.

*En mästare på att vilseleda... man söker febrilt hans avsikter men ser bara sina egna projektioner. Så snart man tror sig veta vem han är återfaller man alltid i tvivel... kan få vem som helst till vad som helst. Ett effektivt vapen som vänt sig mot oss... har en plan ingen annan ser, en överblick han är ensam om. Är generös, ger råd och lär upp folk... delar med sig och är omtyckt, hjälper andra att undvika obekväma situationer. **Han är den ingen misstänker.***

Hon fastnade för det där sista, det var i den änden man borde börja nysta. Vem kunde det absolut *inte* vara, vem *fick* det under inga omständigheter vara?

Han var den ende av storföretagsledarna hon aldrig riktigt greppade. Alla de andra var jämförelsevis enkla figurer men *Han* var annorlunda. Där fanns något så svart att alla nyanser suddats ut, som om det gjorts med avsikt.

Med sitt unika och världsomspännande kontaktnät var han lätt att tycka om och imponeras av, och gjorde ett enastående sympatiskt intryck. Tills man stötte på den inre kärnan som var som ett kosmiskt svart hål, fullständigt otillgänglig och omöjlig att komma underfund med.

Att det var något märkligt med honom visste hon långt innan hon blev statsminister. Alla Mäktiga Män, inte minst hennes företrädare, var förblindade av utanpåverket och saknade den nödvändiga intuitionen för att genomsåda honom.

Under hans kometkarriär i näringslivet hade alla rekord slagits, samtliga företag han var inblandad i hade toppat sina tidigare tillväxt- och vinstrekord. Ingen verkade ha kopplat det, men i efterhand var det lätt att se att varje succé snart följts av att ryska företag flyttat fram sina positioner.

Utredningen av Alex, VD för Edot och medlem i åtskilliga storföretagsstyrelser, var en grannlaga uppgift. Han kände alla som spelade roll i den här världen, minsta feltramp nu och allt skulle spricka.

Aldrig på tjugotre år hade Alex upplevt ett sådant obehag. De flesta av samhällets högsta makthavare var fyrkantiga idioter som antingen ärvt sin makt, haft rätt lekkamrater eller gift sig med chefens dotter. Att en del av dem var högt intelligenta hjälpte inte när törsten efter bekräftelse och rädslan att trampa fel tog dem i besittning. Han kände sig som Maradona när han dribblade bort dem.

Särskilt korkade var de i Sverige, landet han kommit att bli en modern symbol för. Inte minst för att de konsekvent samlade ännu större idioter under sig då de uteslutande satsade på folk med snygga frisyrrer, vita tänder och samarbetsförmåga. På bekostnad av allt annat.

Sverige hade nu sin första kvinnliga statsminister. Han hade behandlat henne på samma sätt som företrädarna som stått med mössan i hand, bockat och bugat. *Starstruck*. Till en början hade det till synes fungerat, hon hade verkat lika bländad som alla andra.

Men det var som att hon höll en mask framför sig. Vissa korta ögonblick hade hon kikat fram, plockat isär och studerat delarna ur alla vinklar och vrår, på ett sätt som gjorde honom skräckslagen. Som om hon hade någon jävla röntgensyn.

Som om hon visste.

Vid en tillställning hade hon tagit honom avsides, frågat om vad han trodde om Rysslands snabba utveckling och det faktum att det blivit allt tuffare för svenska företag att hävda sig i konkurrensen. Alex hade läst in en antydning, det var nog mer än bara en antydning när han tänkte efter, varvid tankarna löpt amok.

Han hade svält hårt och upprepat samma floskler som alltid fungerat. Babblat på om företagens stora kostnadsmassa, om alldeles för låga löner och andra ersättningar till de bästa verkställande direktörerna som det ständigt drogs i från alla håll och kanter.

Om på tok för starka fackföreningar och om skattetrycket som var för högt och som riskerade att jaga samma toppdirektörer på flykt. Om alla möjliga skäl som snävade av marginalerna. Om allt utom sanningen. Det kändes som att hon granskade varje enskild liten muskel i hans rodnade ansikte, som floder som rann nerför kinderna. Som att vara jagad av rovdjur.

"Är det allt?", frågade statsministern.

Chefen för Säkerhetspolisen hade plockat upp en tunn mapp ur portföljen.

Det enda som fanns i Alex dossier var en referens med några korthuggna fraser om att han på alla sätt skulle lämnas ifred, så länge det inte var godkänt från högsta ort.

Direktivet referensen pekade mot var från år tjugohundra, tillgänglig endast för myndighetschefen. Det hade hittats av en slump, inlåst i ett separat kassaskåp fyllt

av gamla dokument som egentligen skulle gallrats ut men som av oklara anledningar sparats.

Det svagt gulnade icke arkivbeständiga papperet, undertecknat av dåvarande chef för Säkerhetspolisen respektive statsminister, fastslog att *all övervakning av Alex var oförenlig med rikets säkerhet*.

Detta direktiv godkännes av Chef RPS/Säk samt av Regeringschefen, stod det med slarvigt skriven text ungefär mitt på bladet varefter underskrifterna följde.

Längst ner på sidan, efter desamma konstigt nog, verkade en motivering eller förtydligande påbörjats. Den hade fortsatt på efterföljande sidor som nu var försvunna.

Personerna bakom namnteckningarna kontaktades, utan resultat. Den ene hade inget minne av vad det kunnat röra sig om, den andre var senildement. Statsministern försökte fatta hur det kunde gått till, men där var det stopp.

"Han är ta mig *fan* som ett svart hål!"

Hon betonade svordomen.

"Ursäkta?"

"Svart hål!", förtydligade hon förundrat som om hon inte riktigt kunde tro sina egna ord.

Letade efter sätt att korrekt beskriva en människa som uppenbarligen trotsade all logik, omöjlig att begripa sig på och med en ytterst märklig förmåga att påverka sin omgivning. Med krafter som ingenting annat.

Hon kunde för sitt liv inte begripa hur han kunnat få en sådan hållhake på chefen för Säkerhetspolisen och till på köpet få statsministern att skriva under.

"Det är fullkomligt jävla obegripligt, han var ju för helvete helt okänd på den tiden!"

Vibrerande av ilska pekade hon med hela handen på mappen som med sitt magra innehåll låg uppfläkt på bordet intill det lika intetsägande direktivet.

"Hur fick den *jäveln* Edot och Säkerhetspolisen att slå av larmet", utbrast hon med högpänd röst.

Chefen för Säkerhetspolisen såg plågad ut.

"Han kanske jobbade med utrustning för telefonavlyssning på Edot, det är den gemensamma nämnare som poppar upp så här spontant...", svarade han ängsligt.

"Mmm, olaglig export av avlyssningsutrustning till Ryssland. Med något *spännande* användningsområde, som Säkerhetspolisen skyddade utan att begripa bättre", sa statsministern medan hon eftertänksamt strök sig över munnen.

"Men därifrån till det här", fortsatte chefen för Säkerhetspolisen frågande.

"Han kanske upptäckte övervakningen och utnyttjade det... på något sätt... det kanske var det som var hållhaken", sa statsministern brytt och mumlade fram några knappt hörbara svordomar.
